

La belle Otero

Twee boekfragmenten uit: **Parisiennes herken je aan hun benen** van Andy Arnts

In onderstaand fragment gaat Andy Arnts in Nice op zoek naar de laatste rustplaats van Caroline Otero, een spraakmakende courtisane uit de belle époque.

... Toen een Belgische vriend mij per mail vroeg wie ik in Nice precies ging opzoeken, stuurde ik hem dit kwatrijn:

Haar borsten stonden model
Voor de hoektorens van dit hotel
En ook staat zij te boek
Als de eerste dame van het witte doek

Een bijgevoegde foto van het Carlton hotel in Cannes moest hem helpen het raadseltje op te lossen. Maar na een week wist ie het nog niet. Ook een tweede kwatrijn, nu begeleid met een foto van de vrouw, bracht hem niet verder.

‘Zeg het maar,’ antwoordde hij, ‘ik heb geen idee.’
‘Het is Caroline Otero, beter bekend als ‘La belle Otero.’’
‘Nooit van gehoord.’

Ik had het kunnen weten. Caroline Otero, ooit Europa’s meest begeerde *courtisane*, is al lang toegetreden tot het rijk der vergetenen. Niettemin hadden haar donkere ogen mijn Vlaamse vriend nieuwsgierig gemaakt en hij was zich meteen gaan verdiepen in de temperamentvolle schone die een hele santenkraam van prinses, vorsten en hertogen had uitgeput, waaronder de Belgische koning Leopold de Tweede. Die smulpaap komen we straks nog een keer tegen, want Leopold was dol op de Parijse *demi-mondaines* en met geen stok bij hen weg te slaan.

Ook voor schrijvers en politici draaide Caroline Otero haar hand niet om, mits de heren goed bij kas zaten. Een keer bood een bewonderaar maar liefst tienduizend francs om één nacht met haar te mogen doorbrengen. Madame wees het aanbod af. De man, radeloos na deze tegenslag, zag geen andere uitweg dan de hand aan zichzelf te slaan. Naar verluidt hebben niet minder dan vijf andere heren hetzelfde gedaan, nadat hun avances op niets waren uitgelopen. Helemaal zeker is dit aantal niet. Het kunnen er ook meer zijn.

Een andere keer nodigde een Amerikaanse miljonair haar uit voor een intiem dineetje met kaviaar en oesters. Caroline had de invitatie aangenomen en tot haar genoegen geconstateerd dat iedere oester een echte parel bevatte. Geen gering cadeau van de Amerikaan die wist dat zijn kansen op een onvergetelijke nacht met La belle Otero met elke oester toenamen.

Minder geluk had de socialistische leider Aristide Briand. Die was zo verrukt door haar schoonheid, dat hij Lenin en Marx vergat, haar achterna reisde, toenadering zocht en als antwoord op zijn vleierij te horen kreeg: ‘t Is maar goed dat je zo verrekte lelijk bent, anders had je me ertoe kunnen brengen mijn hoofd te verliezen.’

De dagen erna werden de overlijdensberichten angstvallig in de gaten gehouden, maar Briand hield zich sterk. Hij overleefde de klappen schopte het zelfs tot minister-president.

Vanwaar toch die hooghartigheid, die haar even ongrijpbaar als onweerstaanbaar maakte? Kwam het door die traumatische gebeurtenis uit haar prille jeugd, toen ze als tienjarig meisje was verkracht? **■ ■**

Na eerst tevergeefs te hebben gezocht op het Cimetière du Château, gaat de zoektocht naar het graf van Caroline Otero verder op het Cimetière de l’Est.

Het Cimetière de l’Est ligt buiten de stad, op een berg aan de andere kant van de A8. Eerst moet je door een onooglijke achterstandswijk alvorens je de Route du Cimetière de l’Est naar boven neemt. Het woord *route* duidt al op een lange weg. Toch verschijnt na enkele bochten aan de rechterkant een ijzeren hek dat naar een begraafplaats leidt. Hier zou het wel eens kunnen zijn.

De dag is intussen op z’n heetst. Zo heet dat je als noorderling op je hoede moet zijn voor een zonnesteek. Gelukkig is de in lagen opgebouwde necropolis van bescheiden omvang. Het moet lukken om zonder te bezwijken alle graven langs te gaan. Franse en Italiaanse familienamen trekken voorbij. Maar geen Spaanse Otero. Een tweede patrouille levert evenmin resultaat op. Nee hoor, hier ligt mevrouw niet. Wat zal die een lol hebben in de hemel, dat een honderd jaar jongere man in deze hitte de benen uit zijn lijf loopt om haar te vinden.

In de hoop verder op de heuvel nóg een begraafplaats te vinden, vervolg ik mijn weg naar boven. Het toenemende aantal bloemenwinkels bevestigt mijn vermoeden dat er meer moet zijn. Boven aangekomen blijkt er inderdaad een reusachtige dodenakker te liggen. Ga daar maar eens zoeken, in dat immense labyrint ...

Op het plateau voor de hoofdingang staat slechts één auto geparkeerd. En dat op een zondag. ‘t Is de warmte die de mensen thuis houdt. De auto is dan ook van de *gardiens* die, nadat ik op de deur van zijn bureau heb geklopt, een ritselend geluid laat horen. Ik ken dat: er wordt nu een Astérix et Obélix weggelegd en een ambtelijk document tevoorschijn gehaald. Als bezoeker hoor je dat te respecteren en niet meteen de deur op een kiertje te duwen. Dat doe je pas als het weer stil is. Discretie is in Frankrijk zeer belangrijk.

‘Entrez,’ roept een stem, nadat het gescharrel is opgehouden.

Achter een bureautje zit een eenzame ziel van een jaar of vijftig aandachtig over een vel papier gebogen. Hij kijkt me verwonderd aan. Dat verandert als hij de naam Caroline Otero hoort.

‘Komt u maar even mee.’

Hij gaat me voor naar het halletje. Op een enorme plattegrond aan

de muur probeert hij de locatie van het graf te verduidelijken. Maar gaandeweg wordt het hem zelf zo gecompliceerd dat hij aanbiedt om maar even mee te lopen.

‘t Is niet ver,’ zegt hij, ‘hooguit honderdvijftig meter.’

Hij in zijn dienstkleding voorop, in de kokende hitte. En ja hoor, na een aantal trappen en bochtjes zijn we de plek tot op een meter of tien genaderd.

‘Daar is het,’ wijst de gids, waarna hij zich discreet afwendt.

In plaats van een doelmatig ‘*merci monsieur*’, kies ik voor een lange, omslachtige dankbetuiging die er beroerd uit komt. Boven de veertig graden

moet je geen moeilijk Frans gebruiken. En daaronder eigenlijk ook niet.

Maar hier is het dus. Onder deze massieve steen rust dat bevallige bolle toetje dat menig man ‘zijn verstand heeft doen verliezen’. Hier werd ze als oude vrouw van zesennegentig jaar ter aarde besteld, toen haar stormachtige dagen al ver achter haar lagen. Hoeveel belangstellenden zullen er geweest zijn op die lentedag in 1965? Vast niet veel. Misschien de Amerikaanse miljonair, van wie ze een maandelijks toelage ontving, nadat ze al haar kapitaal vergokt had. Of de Duitse sterrenkundige Karl Wilhelm Reinmuth, die in 1929 een asteroïde ontdekte en deze uit bewondering de 1126 Otero noemde.

Maar verder?

Haar laatste jaren bewoonde ze een eenvoudige hotelkamer in Nice, omringd door vergeelde foto’s uit haar gloriejaren. Daar stierf ze ook, als een gerimpelde bejaarde met valse tanden. Het verleden had haar nooit losgelaten. Tot op de laatste dag poeierde ze haar gezicht en sprak ze over feesten, prinses en champagne. Maar als ze’s ochtends naar de markt ging of de duiven in de stad voerde, was er niemand die haar herkende ... **■ ■**

Beide boekfragmenten zijn afkomstig uit:
Parisiennes herken je aan hun benen.
Andy Arnts. Uitgeverij Village.
ISBN 9789461851017. € 16,95

